

Динчо бѣше мързеливъ човѣкъ. Не работѣше нищо. По цѣлъ день седѣше и си чоплѣше ушитѣ съ клечка. Губѣше се по кръчмитѣ.

И тая пролѣтъ го завари окърпенъ и гладенъ.

Запрегна Динчо магарето да изоре една нива. Задълба ора-лото. Магарето спрѣ.

— Прощавай, братко, — викна му то, — умирамъ! — и почна да рови съ копита дупка въ земята.

— Нѣма да те копая азъ! — отвърна му Динчо. — Ще ти одера кожата и ще я продамъ!

— Това ли заслужихъ азъ! Десетъ години ти помагахъ, а сега когато не мога да ора, ще ми одерешъ кожата!

— Не приказвай много, ами лѣгай и умирай, че нѣмамъ петъ пари въ кесията!

Магарето пакъ почна да копае. Изведнажъ чукъ! — чекна единъ похлупакъ, — гърне се отвори. Гърне пълно съ жълтици! Динчо застана смаянъ и не заеше какво да каже.

— И колкото едно магаре нѣмамъ късметъ! — каза си той.

— Вземи тѣзи жълत्याци вмѣсто да ми одерешъ кожата!

Динчо грабна гърнето, та въ кръчмата.

— Дайте да пия, че съмъ много жаденъ! Сега вече мога да пия колкото си ща! И азъ съмъ ималъ късметъ!

Напи се хубаво. Взеха му гърнето. Натупаха го здравата. Ритна го кръчмарьтъ и го изпжди. Динчо легна предъ кръчмата и заспа. На сутриньта се събуди пакъ дрипавъ, голъ, босъ, както всѣкога.

Динчо закрачи изъ нивитѣ. Тръгна да търси гроба на ма-